

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัญหาโลกร้อนที่เป็นอยู่ในปัจจุบันเนื่องจากสถานการณ์ที่อุณหภูมิของโลกสูงขึ้นผิดไปจากปกติอย่างที่เคยเป็นและมีแนวโน้มจะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ นี่ก็เป็นสภาวะที่เรียกว่าโลกร้อน (Global Warming) การที่อุณหภูมิสูงขึ้นเช่นนี้ส่งผลให้สภาพภูมิอากาศเปลี่ยนแปลงไปจากปกติที่เคยเป็นมาก่อนให้เกิดผลกระทบต่อโลกหลายประการ ทั้งผลต่อลักษณะทางกายภาพของโลกทำให้ปริมาณน้ำแข็งและหิมะทั่วโลกละลายลงไปเรื่อยๆ และผลต่อสิ่งมีชีวิตบนโลก รวมถึงปรากฏการณ์ทางธรรมชาติต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นปรากฏการณ์ เอลนีโญ-ลานีญา (El Nino-La Nina) ปรากฏการณ์ เอลนีโญ เป็นปรากฏการณ์ของน้ำทะเลบริเวณตอนกลางและตะวันออกของมหาสมุทรแปซิฟิก เขตร้อน ซึ่งเกิดจากการอ่อนกำลังลงของลมค้า (Trade Wind) และเป็นปรากฏการณ์ที่เกี่ยวข้องกับปริมาณน้ำฝนทำให้ภูมิภาคที่แห้งแล้งเพราะปลอดจากอิทธิพลมรสุมเกิดฝนตกชุกและมีฝนตกอย่างยาวนานจนเกิดอุทกภัยใหญ่ขึ้นอย่างบ่อยครั้ง ส่วนปรากฏการณ์ ลานีญา เป็นปรากฏการณ์ที่กลับกันกับเอลนีโญ กล่าวคือ อุณหภูมิผิวน้ำทะเลบริเวณตอนกลางและตะวันออกของแปซิฟิก เขตศูนย์สูตรมีค่าต่ำกว่าปกติ เนื่องจากลมค้าตะวันออกเฉียงใต้มีกำลังแรงมากกว่าปกติ จึงพัดพาผิวน้ำทะเลที่อุ่นจากตะวันออกไปสะสมอยู่ทางตะวันตกมากยิ่งขึ้น ทำให้บริเวณดังกล่าวซึ่งเดิมมีอุณหภูมิผิวน้ำทะเลและระดับน้ำทะเลสูงกว่าทางตะวันออกอยู่แล้วยังมีอุณหภูมิและระดับน้ำทะเลสูงขึ้นไปอีก ทำให้ฝั่งที่ฝนตกชุกก็จะยังมีปริมาณน้ำฝนมากเกินปกติเข้าไปอีก ส่วนฝั่งที่เคยแห้งแล้งก็จะยิ่งแห้งแล้งมากขึ้นไปอีก การเกิดอุทกภัย พายุหมุนเขตร้อน คลื่นความร้อน ไฟป่า สัตว์สูญพันธุ์ ความแห้งแล้งรุนแรง ภาวะฝนทิ้งช่วงยาวนานกว่าปกติและเกิดปัญหาอื่นตามมาซึ่งเป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (Climate Change) ทั้งสิ้น

ปัญหาเกี่ยวกับอุณหภูมิที่สูงขึ้นในโลก มีสาเหตุมาจากกิจกรรมของมนุษย์ที่ปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ (CO_2) และก๊าซที่จะก่อให้เกิดภาวะเรือนกระจกตัวอื่นๆ (Greenhouse Gases) อันได้แก่ ก๊าซมีเทน (CH_4) ไนตรัสออกไซด์ (NO_x) และยังสามารถไปถึงคลอโรฟลูออโรคาร์บอนส์ (Chlorofluorocarbons: CFCs) เมื่อมีการสะสมของก๊าซเหล่านี้เป็นจำนวนมากในชั้นบรรยากาศ ก็จะก่อให้เกิดการเก็บกักความร้อนจากรังสีอาทิตย์เอาไว้ แทนที่จะปล่อยให้ความร้อนนั้นระบายผ่านชั้น

บรรยากาศของโลกออกไปในอวกาศเช่นที่ควรจะเป็นไปตามธรรมชาติ หรือที่เรียกกันว่าภาวะเรือนกระจก (Greenhouse Effect) ในจำนวนนี้ ก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ นับว่าเป็นตัวก่อให้เกิดภาวะเรือนกระจกที่สำคัญที่สุด และในบางกรณีไนตรัสออกไซด์มีผลพวงมาจากการเผาไหม้เชื้อเพลิงในกระบวนการอุตสาหกรรม การใช้นาฟทาหนะในการคมนาคมขนส่ง การเผาเชื้อเพลิงในการผลิตพลังงานไฟฟ้า และการเผาป่า ก๊าซมีเทนเกิดจากการย่อยสลายของฟางในนาข้าวหรือแปลงเพาะปลูกต่างๆ แม้ว่าเมื่อเทียบกับก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์แล้วจะมีผลต่อการก่อให้เกิดภาวะเรือนกระจกน้อยกว่ามาก แต่การควบคุม ก๊าซมีเทนก็นับว่ามีความสำคัญ ในประเทศไทยในฐานะที่เราเป็นประเทศที่ประกอบกิจการเกษตร สำหรับคลอโรฟลูออโรคาร์บอนส่นั้น นอกจากจะเป็นก๊าซที่ทำลายชั้นโอโซน (Ozone Layer) ในบรรยากาศโลกแล้ว ยังมีส่วนในการก่อให้เกิดภาวะเรือนกระจกอีกด้วย

การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ถือเป็นวิกฤติการณ์ร้ายแรงอย่างหนึ่งที่มีผลต่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน โดยมีผลกระทบทางด้านลบต่อ สิ่งแวดล้อม สุขภาพของมวลมนุษย์ ความปลอดภัยของอาหาร การดำเนินการทางเศรษฐกิจ ทรัพยากรธรรมชาติและสาธารณสุขโลก ซึ่งส่งผลกระทบต่อต่างๆ ดังนี้

ผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้นคือ ทำให้ระดับน้ำทะเลสูงขึ้นและเกิดน้ำท่วมรุนแรงกว่าเดิมถ้าน้ำทะเลสูงขึ้นเพียง 50 เซนติเมตร เมืองสำคัญและท่าเรือจะจมใต้ผิวน้ำ คนจำนวนมากต้องอพยพและเกิดปัญหาสังคมมากมาย เช่น กรุงเทพมหานคร มะนิลา โตเกียว กัลกัตตา นิวยอร์ก บัวโนส ไอเรส ภาคใต้ของประเทศบังคลาเทศ มัลดีฟส์ เนเธอร์แลนด์ พื้นที่ทางใต้และตะวันออกของสหราชอาณาจักร และชายฝั่งด้านตะวันออกเฉียงใต้ของสหรัฐอเมริกา

ผลกระทบต่อระบบนิเวศ ทำให้ระบบนิเวศเปลี่ยนแปลงเช่นดินจะพังทลายและมีความเสื่อมโทรมมากขึ้น ชายฝั่งที่เคยเป็นน้ำกร่อยจะเป็นน้ำเค็มซึ่งมีผลต่อห่วงโซ่อาหาร พืชน้ำจืดจะตาย

ผลกระทบต่อเกษตรกรรม เช่น วัชพืชและพืชจะโตเร็วและมีขนาดใหญ่กว่าเดิมเนื่องจากได้รับคาร์บอนไดออกไซด์เพิ่มขึ้น แต่ดินจะเสื่อมเร็วเพราะแร่ธาตุจะถูกนำไปใช้มาก พืชจะขาดไนโตรเจน ความต้านทานโรคและแมลงลด เป็นเหตุให้ต้องเปลี่ยนแปลงการผลิตและการใช้ดิน ต้องปรับปรุงพันธุ์พืชให้มีความต้านทานโรค แมลง และอากาศที่แห้งแล้งขึ้น ผลกระทบยังอาจเกิดขึ้นกับการทำประมง เนื่องจาก แหล่งน้ำที่เคยอุดมสมบูรณ์ตลอดทั้งปี อาจแห้งขอดลงในบางฤดูกาล ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อ การขยายพันธุ์และการเจริญเติบโตของสัตว์น้ำ ซึ่งจะทำให้จำนวนและความหลากหลายของชนิดของสัตว์น้ำลดจำนวนลงอย่างมาก ตัวอย่างเช่น ความหลากหลายทางชีวภาพ และความอุดมสมบูรณ์ในแหล่งน้ำแถบกลุ่มแม่น้ำโขงในภาคตะวันออกเฉียงเหนือจะลดลงอย่างต่อเนื่อง หากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

ผลกระทบต่อสุขภาพของชุมชน เช่น มีผลเสียต่ออารมณ์ ร่างกาย และการปฏิบัติกิจกรรม มีอันตรายต่อผิวหนัง ทำให้โรคเขตร้อนระบาดได้มากขึ้น เช่น โรคไข้สำ ซึ่งเกิดจากเชื้อไวรัสโดยยุง เป็นพาหะ มีอาการโรคไข้เลือดออก ต่อม่าน้ำเหลืองอักเสบวม ปวดกล้ามเนื้อและข้อ อาจทำให้เสียชีวิตได้ ไม่มีวัคซีนและยาที่ใช้รักษาเฉพาะ เป็นอันตรายต่อเด็กและคนชรา โดยจะทำให้มีโอกาสเสียชีวิตจากคลื่นความเย็นและคลื่นความร้อนมากขึ้น

ผลกระทบทางเศรษฐกิจและสังคม เช่น การใช้ทรัพยากรธรรมชาติมากขึ้น เพราะอากาศร้อนจะทำให้มีการใช้เครื่องปรับอากาศและแร่เชื้อเพลิงเพิ่มขึ้น ราคาพืชผลการเกษตรตกต่ำทั่วโลก เกษตรกรจะเสียดินทุนการผลิตมากขึ้น เพราะดินเสื่อมความอุดมสมบูรณ์เร็ว ศัตรูพืชเพิ่มขึ้น ความต้านทานของพืชลดลง ประเทศที่ยากจนจะขาดแคลนอาหารมากขึ้น เนื่องจากการปลูกพืชในบางแห่งได้ผลน้อย ทะเลทรายเพิ่มขนาด แหล่งท่องเที่ยวชายหาดจะถูกน้ำทะเลท่วม การพัฒนาประเทศทำได้ล่าช้า เนื่องจากต้องใช้งบประมาณเพื่อแก้ไขปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้น ส่งผลกระทบต่อความมั่นคงทางสังคมและเศรษฐกิจของประเทศชาติเช่นเดียวกัน กล่าวคือ การยุบตัวของพื้นที่ชายฝั่ง ภูมิอากาศแปรปรวน โรคระบาดรุนแรง และผลกระทบอื่นๆ ส่งผลให้มีประชากรบาดเจ็บล้มตาย ทรัพย์สินที่ทำกิน และไร่ที่อยู่อาศัยเป็นจำนวนมาก นอกจากนี้ประชาชนยังจะได้รับความเดือดร้อนจากการขาดแคลนอาหารและน้ำดื่มที่ถูกสุขลักษณะระหว่างภาวะน้ำท่วม และความเสียหายที่เกิดกับระบบสาธารณูปโภคต่างๆ (วิชาการ.คอม, ออนไลน์, 2551)

การประชุมสหประชาชาติว่าด้วยสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา (United Nations Conference on Environment and Development: UNCED) ในปี ค.ศ.1992 ณ เมืองริโอ เดอ จาเนโร ประเทศบราซิล ได้มีการลงนามให้การรับรองอนุสัญญาสำคัญ 2 ฉบับคือ อนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ (Convention on Biological Diversity) และอนุสัญญาของสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศขององค์การสหประชาชาติ (United Nations Framework Convention on Climate Change: UNFCCC) “การเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศ” (Climate Change) ได้ประกาศรับรองในปี พ.ศ.2535 ว่าการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก (Greenhouse Effect) ซึ่งเกิดจากกิจกรรมของมนุษย์ในระดับโลก เป้าหมายของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศขององค์การสหประชาชาติ เพื่อให้บรรลุถึงการรักษาระดับความเข้มข้นของก๊าซเรือนกระจกในบรรยากาศให้คงที่ อยู่ในระดับที่ปลอดภัยจากการแทรกแซงของมนุษย์ที่เป็นอันตรายต่อระบบภูมิอากาศ การรักษาระดับดังกล่าวต้องดำเนินการในระยะเวลาเพียงพอที่จะให้ระบบนิเวศปรับตัวโดยไม่คุกคามต่อการผลิตอาหารของมนุษย์ ประเทศไทยได้เห็นความสำคัญของปัญหาโลกร้อนและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และได้ให้สัตยาบันเข้าร่วมเป็นภาคีกรอบอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศเมื่อวันที่ 28 ธันวาคม พ.ศ.2537 และลงนาม

ให้สัตยาบันในพิธีสารเกียวโต (Kyoto Protocol) ซึ่งเป็นพิธีสารภายใต้อนุสัญญาเมื่อวันที่ 28 สิงหาคม พ.ศ.2545

เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของอนุสัญญา ผ่านการดำเนินงาน 3 กลไก เพื่อการลดก๊าซเรือนกระจก คือ

1. การซื้อขายก๊าซเรือนกระจก (Emission Trading: ET) ดำเนินงานเฉพาะในกลุ่มประเทศอุตสาหกรรมหรือ (Annex 1)
2. การดำเนินการร่วม (Joint Implementation: JI) ดำเนินงานเฉพาะในกลุ่มประเทศอุตสาหกรรมหรือ (Annex 1)
3. กลไกการพัฒนาที่สะอาด (Clean Development Mechanism: CDM) เป็นความร่วมมือระหว่างในกลุ่มประเทศอุตสาหกรรมหรือ (Annex 1) และกลุ่มประเทศกำลังพัฒนาหรือ (Non-annex 1)

จากพิธีสารเกียวโต มีผลทำให้ประเทศที่พัฒนาแล้วมีพันธกรณีในการลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกหากไม่สามารถลดก๊าซเรือนกระจกตามปริมาณที่กำหนดได้ก็ต้องถูกปรับ แต่ถ้าประเทศพัฒนาแล้วไม่ต้องการถูกปรับจะต้องซื้อสิทธิการปล่อยก๊าซเรือนกระจกจากประเทศกำลังพัฒนา ซึ่งประเทศกำลังพัฒนาไม่มีพันธกรณีให้ลดปริมาณปล่อยก๊าซเรือนกระจกแต่สามารถช่วยประเทศพัฒนาแล้วลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจก โดยการขายสิทธิการปล่อยก๊าซเรือนกระจกผ่านกลไกการพัฒนาที่สะอาด กลไกการพัฒนาที่สะอาดเป็นกลไกที่กำหนดขึ้นภายใต้พิธีสารเกียวโต เพื่อช่วยให้ประเทศอุตสาหกรรมที่มีพันธกรณีในการลดก๊าซเรือนกระจกสามารถบรรลุพันธกรณีได้ และเพื่อส่งเสริมการพัฒนาที่ยั่งยืนของประเทศกำลังพัฒนา

แนวความคิดของกลไกการพัฒนาที่สะอาดคือ โครงการที่เกิดขึ้นในประเทศกำลังพัฒนา และสามารถลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกได้ โดยผู้ที่ดำเนินโครงการจะได้รับ Certified Emission Reduction: CERs จากหน่วยงานที่เรียกว่า CDM Executive Board และสามารถนำไปขายให้กับประเทศอุตสาหกรรมที่สามารถใช้ Certified Emission Reduction ในการบรรลุถึงพันธกรณีตามพิธีสารเกียวโตได้

ผู้ดำเนินโครงการจะได้รับการสนับสนุนทางการเงินจากประเทศที่มีพันธกรณีในการลดก๊าซเรือนกระจก นอกจากนี้ประเทศเจ้าของโครงการก็จะเกิดการพัฒนาอย่างยั่งยืน (Sustainable Development) ทั้งในระดับท้องถิ่นและระดับประเทศ ในด้านสิ่งแวดล้อมมีการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมระดับชุมชนในพื้นที่โครงการ ลดปริมาณของเสียที่เกิดขึ้น โดยการนำมาใช้เป็นเชื้อเพลิงพลังงาน ลดการใช้ทรัพยากรเชื้อเพลิงที่ไม่สามารถทดแทนได้ ด้านเศรษฐกิจ ก่อให้เกิดการจ้างงานในชุมชนลดการนำเข้าเชื้อเพลิงพลังงานจากต่างประเทศ ด้านสังคม ประชาชนมีคุณภาพ

ชีวิตที่ดีขึ้น โดยเฉพาะด้านสุขภาพอนามัยจากคุณภาพสิ่งแวดล้อมที่ดีขึ้นด้านการพัฒนาเทคโนโลยีมีการพัฒนาเทคโนโลยีมีการฝึกอบรมบุคลากร (องค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจก, ออนไลน์, 2551)

ประเทศไทยซึ่งเป็นประเทศกำลังพัฒนา หรือกลุ่มนอกภาคผนวกที่ 1 ไม่ได้ถูกจำกัดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกภายใต้พิธีสารเกียวโตภายในระยะเวลาและปริมาณที่กำหนดไว้ แต่สามารถร่วมดำเนินโครงการในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกได้โดยสมัครใจตามแต่ศักยภาพของประเทศ โครงการที่เกิดขึ้นในประเทศกำลังพัฒนา และสามารถพิสูจน์ได้ว่าลดก๊าซเรือนกระจกได้จริง จะได้รับเครดิตจากการดำเนินงานตามกลไกการพัฒนาที่สะอาด จึงเป็นที่มาของปัญหาต่อไปนี้

1. ปัญหาการบังคับใช้กฎหมายตามพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจก พ.ศ.2550 มาตรา 7(2)

ตามพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจก พ.ศ.2550 มาตรา 7(2) ว่าด้วยการส่งเสริมการพัฒนาโครงการที่ได้คาร์บอนแทนนั้น หากโครงการที่ยังไม่ได้รับคาร์บอนก็ยังไม่มีการส่งเสริมข้อเท็จจริงที่เป็นอยู่ มีหลายสาขาอาชีพที่เกี่ยวข้องกับการปล่อยก๊าซเรือนกระจก ไม่ว่าจะเป็นการผลิตไฟฟ้า อุตสาหกรรม การคมนาคม การเกษตร ควรที่จะมีการส่งเสริมโครงการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกอย่างจริงจังเพื่อจะได้ประโยชน์จากคาร์บอนเครดิต

2. ปัญหาต่อการลงทุน

เนื่องจากการลงทุนเกี่ยวกับกลไกการพัฒนาที่สะอาด หากโครงการใดต้องการที่จะขายก๊าซเรือนกระจกจะต้องผ่านการรับรองในชื่อ Certified Emission Reduction โดยองค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจกพิจารณาให้การรับรองโครงการของประเทศไทย ซึ่งหากในอนาคตประเทศไทยจะต้องมีโครงการลงทุนเกี่ยวกับอุตสาหกรรมที่มีความสำคัญต่อเศรษฐกิจและจำเป็นของประเทศซึ่งการที่จะลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกได้ จำต้องใช้เทคโนโลยีที่สูงขึ้นและต้องใช้เงินลงทุนที่สูงเพื่อลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก สิ่งที่ต้องคำนึงคือผลประโยชน์และศักยภาพของประเทศในการดำเนินโครงการ เพราะในอนาคตประเทศไทยอาจจะต้องมีการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกตามพิธีสารเกียวโต และจะมีผลกระทบต่อการลงทุนและเศรษฐกิจของประเทศ โดยประเทศไทยมีเพียง องค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจกทำหน้าที่วิเคราะห์ กลั่นกรอง และทำความเข้าใจเกี่ยวกับการให้คาร์บอนโครงการ ซึ่งยังไม่มีกฎหมายที่จะควบคุมในเรื่องนี้โดยตรง

3. ปัญหาเกี่ยวกับมาตรการการตรวจสอบการปล่อยก๊าซเรือนกระจก

เนื่องจากภาคธุรกิจอุตสาหกรรมหรือองค์กรต่างๆที่สร้างรายได้และผลกำไรจากคาร์บอนเครดิต มักจะเปลี่ยนแปลงเรื่องการควบคุมการปล่อยก๊าซเรือนกระจกหลังจากได้รับคาร์บอน

โครงการจากองค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจก แล้วมีเพียงหน่วยงานเดียวที่ติดตามประเมินผลโครงการที่ได้รับคำรับรองคือ DOE ซึ่งหมายถึง หน่วยงานปฏิบัติการที่ได้รับมอบหมายในการตรวจสอบ (Designated Operational Entities) ทำหน้าที่ตรวจสอบโครงการ การตรวจสอบเอกสารประกอบโครงการ (Validation) การขึ้นทะเบียนโครงการ (Registration) การยื่นขึ้นการลดก๊าซเรือนกระจกโดยผู้ดำเนินโครงการจะต้องว่าจ้างหน่วยงาน DOE ให้ทำการตรวจสอบและยื่นขึ้นการติดตามการลดก๊าซเรือนกระจก การรับรองลดก๊าซเรือนกระจกเพื่อขออนุมัติให้ออกหนังสือรับรองปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกที่ลดได้ให้ผู้ดำเนินโครงการ ก่อนที่คณะกรรมการบริหารกลไกการพัฒนาที่สะอาดจะออกใบรับรองปริมาณการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก โดยจะไม่มี การตรวจสอบภายหลังจากได้ใบรับรองปริมาณการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกจนกว่าจะครบสัญญาที่ทำไว้ หากผู้ดำเนินโครงการมีการลักลอบปล่อยก๊าซเรือนกระจกออกมาเกินปริมาณกำหนด ก็สามารถทำได้ภายหลังได้ใบรับรองแล้ว

4. ปัญหาการขาดมาตรการบังคับทางกฎหมาย

เนื่องจากปัญหาโลกร้อนเป็นเรื่องใกล้ตัว ประชาชนทั่วไปยังขาดจิตสำนึกในผลเสียที่ตามมา และรัฐยังขาดการสนับสนุนส่งเสริมโครงการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกขนาดกลางและเล็ก เพื่อจะพัฒนาเป็นคาร์บอนเครดิตสร้างรายได้ให้กับธุรกิจไม่ว่าจะเป็นการเก็บภาษีคาร์บอน หรือผลิตภัณฑ์ตลาดคาร์บอน การลดปริมาณของเสียที่เกิดขึ้นโดยการนำมาใช้เป็นเชื้อเพลิงพลังงาน ลดการใช้ทรัพยากรเชื้อเพลิงที่ไม่สามารถทดแทนได้ ลดการนำเข้าเชื้อเพลิงพลังงานจากต่างประเทศก่อให้เกิดการจ้างงานในชุมชน เกษตรกรสามารถนำวัสดุเหลือใช้ ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น โดยเฉพาะด้านสุขภาพอนามัยจากคุณภาพสิ่งแวดล้อมที่ดีขึ้น มีบทบาทในเวทีโลกในการแก้ไขปัญหาระดับนานาชาติ อาศัยเพียงแรงจูงใจก็ไม่สามารถแก้ปัญหาโลกร้อนซึ่งส่งผลกระทบต่อเราโดยตรงได้ รัฐจำเป็นต้องมีมาตรการการบังคับทางกฎหมายในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในภาคส่วนต่างๆ

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับคาร์บอนเครดิต
2. เพื่อศึกษาประวัติ แนวคิด ทฤษฎีและหลักการที่เกี่ยวกับคาร์บอนเครดิต
3. เพื่อศึกษากฎหมายที่เกี่ยวข้อง เกี่ยวกับคาร์บอนเครดิต
4. เพื่อศึกษาวิเคราะห์ปัญหาทางกฎหมายและอุปสรรคเกี่ยวกับคาร์บอนเครดิต
5. เพื่อศึกษาแนวทางและข้อเสนอแนะเพื่อแก้ไขกฎหมายเกี่ยวกับคาร์บอนเครดิตให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

สมมติฐานการศึกษา

เนื่องจากโครงการกลไกการพัฒนาที่สะอาด เป็นการเข้าร่วมโครงการโดยความสมัครใจของกลุ่มประเทศพัฒนาแล้วและประเทศที่กำลังพัฒนา ตามพิธีสารโตเกียว ไม่มีมาตรการในเชิงบังคับ ดังนั้นเมื่อประเทศที่เข้าร่วมโครงการกลไกการพัฒนาที่สะอาดแล้ว การลด การปล่อยก๊าซเรือนกระจกในภาคอุตสาหกรรม ภาคพลังงาน ภาคการเกษตรเจ้าของโครงการกลไกการพัฒนาที่สะอาด ก็จะได้ประโยชน์จากคาร์บอนเครดิตส่วนภาคอื่นๆ ที่ไม่ได้ร่วมโครงการจะไม่ได้ประโยชน์จากโครงการกลไกการพัฒนาที่สะอาด ด้านภาคการเกษตรนั้นจะได้ประโยชน์จากโครงการกลไกการพัฒนาที่สะอาด กรณีฟาร์มปศุสัตว์ขนาดใหญ่ที่ผลิตก๊าซชีวภาพจากมูลสัตว์ การบำบัดน้ำเสียของโรงงานหรือโครงการปลูกป่า เมื่อพิจารณาแล้วพบว่าตามกฎหมายไทยที่มีอยู่ไม่มีมาตรการในเชิงบังคับให้ภาคส่วนต่างๆ ให้มีการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกเพื่อที่ภาครัฐจะได้นำคาร์บอนเครดิตในส่วนนี้ขายให้กับต่างประเทศเพื่อเสริมสร้างเศรษฐกิจให้มั่นคง หากมีมาตรการบังคับในทางกฎหมายให้มีการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในประเทศก็จะเป็นแรงจูงใจให้ภาคส่วนต่างๆ หันมาสนใจทำโครงการกลไกการพัฒนาที่สะอาดและยังส่งผลให้ปัญหาโลกร้อนลดลงอีกด้วย

ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษานี้ จะวิเคราะห์กฎหมาย ปัญหา และผลกระทบจากปัญหาที่พบ ตลอดจนมาตรการแก้ไขปัญหาทางกฎหมายและนโยบายของประเทศไทยเกี่ยวกับคาร์บอนเครดิต ทั้งนี้จะศึกษาผลกระทบจากมลภาวะ(Pollution) โดยเฉพาะมลพิษทางอากาศและผลกระทบของก๊าซเรือนกระจก ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ.2535 ที่ไม่ส่งเสริมการลดก๊าซเรือนกระจก และเป็นข้อบกพร่องที่ผู้ประกอบการโรงงานใช้เป็นจุดหลีกเลี่ยงไม่ปฏิบัติตาม โดยทำการศึกษาข้อบกพร่องของพระราชกฤษฎีกา จัดตั้งองค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจก พ.ศ.2550 มาตรา 7(2) ที่ไม่สามารถที่จะปฏิบัติตามได้ รวมทั้งข้อบกพร่องอื่นๆ ที่ผู้ประกอบการโรงงานนำมาเป็นข้ออ้างเพื่อหลีกเลี่ยงได้ ไม่ว่าจะเป็นรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2550 พระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ.2535 พระราชบัญญัติรถยนต์ฉบับที่ 15 พ.ศ.2551 พระราชบัญญัติการขนส่งทางบกฉบับที่ 11 พ.ศ.2550 พระราชบัญญัติจราจรทางบกฉบับที่ 8 พ.ศ.2551 พระราชบัญญัติทางหลวงฉบับที่ 2 พ.ศ.2549 พระราชบัญญัติผังเมืองฉบับที่ 3 พ.ศ.2535 พระราชบัญญัติควบคุมอาคารฉบับที่ 4 พ.ศ.2550 พระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมฉบับที่ 4 พ.ศ.2550 พระราชบัญญัติการสาธารณสุขฉบับที่ 2 พ.ศ.2550 พระราชบัญญัติการส่งเสริมการอนุรักษ์พลังงานฉบับที่ 2 พ.ศ.

2550 พระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนฉบับที่ 3 พ.ศ.2544 พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจก พ.ศ.2550 รวมถึงระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการดำเนินงานด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ พ.ศ.2550

วิธีดำเนินการศึกษา

เป็นการศึกษาวิจัยเอกสาร (Documentary Research) โดยการศึกษาจากตำรา บทความวิชาการ วารสาร สิ่งพิมพ์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ ข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต รายงานการวิจัยทั้งของต่างประเทศและของประเทศไทย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อทราบความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาทางกฎหมายที่เกี่ยวกับคาร์บอนเครดิต
2. เพื่อทราบถึงประวัติ แนวคิด ทฤษฎีและหลักการเกี่ยวกับคาร์บอนเครดิต
3. เพื่อทราบถึงกฎหมายที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับคาร์บอนเครดิต
4. เพื่อทราบถึงการวิเคราะห์ปัญหาทางกฎหมายและอุปสรรคเกี่ยวกับคาร์บอนเครดิต
5. เพื่อทราบถึงแนวทางแก้ไขและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับคาร์บอนเครดิต